

Розділ 1

ПЕРЕД СНІДАНКОМ

— **К**уди це тато вирядився з тією сокирою? — запитала маму дівчинка Ферн.

Вони саме накривали стіл до сніданку.

— А до свинарника, — відказала пані Еребл. — Цієї ночі опоросилася одна льоха.

— Не розумію, чого до поросят треба бігти з сокирою? — не вгавала Ферн, якій було ще тільки вісім рочків.

Купити книгу на сайті ³kniga.biz.ua >>>

— Ну, знаєш, — пояснила мама, — там є одне надто кволе поросля. Таке мале й слабеньке, що не ростиме, а тільки хирітиме. Тож твій тато й вирішив його позбутись.

— Позбутись? — зойкнула дівчинка. — Ти хочеш сказати: вбити його? Тільки тому, що воно менше за інших?

Пані Еребл поставила на стіл дзбан з вершками.

— Не репетуй, Ферн! — попросила вона. — Твій тато слушно чинить. Те поросля все одно навряд чи виживе.

Ферн відштовхнула стільця, що опинився у неї на дорозі, й вибігла назовні. Трава була в росі, земля духмяніла весняними пахощами. Поки дівчинка наздогнала батька, її капці вже й намокли.

— Прошу тебе, не вбивай його! — захлипала донечка. — Це нечесно!

Пан Еребл зупинився.

— Ферн! — лагідно мовив він. — Тобі треба навчитись володіти собою.

— Володіти собою? — вигукнула Ферн. — Тут справа життя або смерті, а ти вимагаєш, щоб я володіла собою!

Сльози бризнули з її очей. Дівчинка вхопилась за сокиру й сіпнула до себе, силкуючись вирвати її з батькових рук.

— Ферн! — умовляв дочку пан Еребл. — Я тямлю більше, ніж ти, як виростити поросячий виводок. З хирлявим тільки зайва морока. Вертайся до хати!

— Але це нечесно! — не відступалася Ферн. — Воно ж не винне, що народилося найменшим та хирлявим! А коли б я народилася дуже маленькою, хирлявою, то ти й мене вбив би?

— Звісно, що ні! — усміхнувся пан Еребл, з любов'ю дивлячись згори вниз на свою донечку. — Бо це ж різні речі. Одна справа — маленька дівчинка, й зовсім інша — маленьке хирляве поросятко.

— А я не бачу тут жодної різниці! — заперечила Ферн, усе ще висячи на сокирищі. — Про жахливішу несправедливість я зроду ще не чула!

Обличчя пана Еребла набуло якогось чудного виразу. Здавалося, він сам ось-ось заплаче.

— Гаразд уже, — здався батько. — Ти йди назад до хати, а я зараз принесу того малючка. Дозволю тобі почати його вигодовувати —

з пляшечки, як немовля. І ти пересвідчишся, що недарма кажуть: «Не мала баба клопоту, то купила порося!»

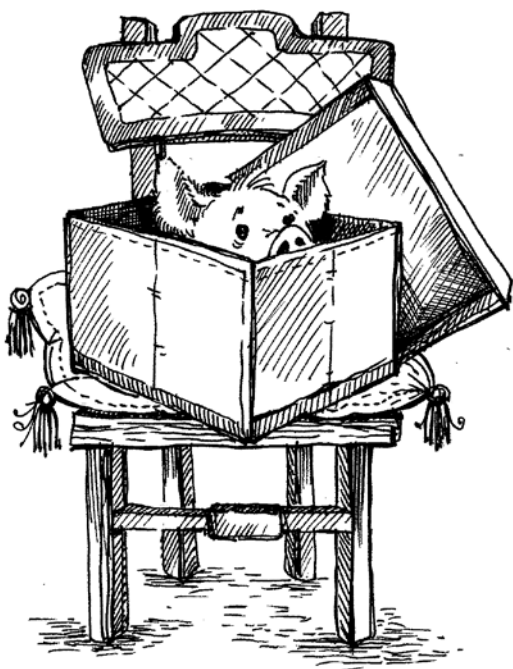
Через півгодини пан Еребл повернувся до будинку, несучи картонну коробку під пахвою. Ферн якраз була нагорі — перевзувалася в сухі капці. Сніданок уже стояв на столі, й уся кухня повнилася пахощами кави, бекону, відвологого тиньку й дров'яного диму з плити.

— Поклади на її стілець! — підказала чоловікові пані Еребл.

Пан Еребл так і зробив: поклав коробку на стілець, на якому зазвичай сиділа їхня донечка. Тоді підійшов до мийниці й, помивши руки, витер їх рушником на ролику.

Ферн поволеньки спустилася вниз східцями. Її очі були заплакані, аж червоні. Вона вже підходила до стільця, коли картонка заколихалася й долинув звук: щось там ніби чухалось. Ферн подивилася на батька. Тоді підняла накривку. А звідтіля, зсередини, на неї дивилося новонароджене поросятко. Таке білесеньке... Ранкове світло наскрізь просвічувало крізь його вухка, від чого вони здавалися рожевими.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Кабанчик твій, — заявив пан Еребл. — Ти врятувала його від передчасної загибелі. І хай всемілосердний Господь простить мені цю дурість.

А Ферн не могла відірвати очі від крихітного поросятка.

— Ой! — прошепотіла вона. — Ой, ви тільки гляньте на нього! Це ж чудо та й годі.

Обережно дівчинка знову закрила коробку. Спочатку розцілувала батька, а тоді матір. Потім

Купити книгу на сайті ⁷kniga.biz.ua >>>

знову підняла накривку, дістала звідти поросятко й притисла до своєї щоки. Цієї миті до кухні увійшов її брат Евері. Йому було десять років. І був він до зубів озброєний: в одній руці рушниця, в другій — дерев'яний кинджал.

— Що воно таке? — поцікавився хлопчик. — Що це доп'яла собі Ферн?

— Вона здобула собі гостя до сніданку, — відповіла пані Еребл. — Умийся, Евері!

— Дайте роздивитись! — попросив Евері, кладучи свою зброю на стілець. — І ви назвете це нещастячко поросям? Нічогеньке собі порося — не більше за білого пацюка!

— Умийся і з'їж свій сніданок, Евері! — не відступалася мати. — За півгодини під'їде шкільний автобус.

— А можна й мені мати порося, та? — попросив Евері.

— Ні, я роздаю поросята лише тим, хто рано встає, — відказав пан Еребл. — Ферн підхопила на світанку й зразу взялася до шляхетної справи — викорінювати несправедливість на світі. Наслідком стало те, що вона дістала порося. Маленьке, звісно, зате справжнє. Ще одне свідчення

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

того, що може здобути собі рання пташка. Ану до їди!

Але хіба могла Ферн попоїсти, не напоївши спочатку поросятко молочком? Пані Еребл розшукала пляшечку з соскою, з якої колись пила молоко маленька Ферн. Господиня налила в пляшечку теплого молока, насадила соску на горлечко й вручила дочці.

— Дай йому сніданок! — сказала пані Еребл.

Ще хвилина — і Ферн, умостившись на підлозі в кухонному кутку й тримаючи своє «маля» в пелені, заходилася вчити його пити з пляшечки. А поросятко, хоч яке крихітне, мало добрий апетит, нівроку йому, і швидко пристосувалося смоктати з соски.

З вулиці засигналив шкільний автобус.

— Біжіть! — скомандувала пані Еребл, забираючи в донечки поросятко і вкладаючи їй в долоньку пиріжка. Евері й собі схопив пиріжка, не забувши прихопити й свою рушницю.

Діти вибігли на дорогу й залізли в автобус. У салоні Ферн ні на кого не звертала уваги, а просто сиділа й дивилася у вікно, думаючи, яке насправді чудове життя і яка вона щаслива тим, що

весь догляд за поросятком покладено на неї. Автобус ще не доїхав до школи, як Ферн уже й назвала свого улюбленця, вибравши для нього найгарніше, яке тільки можна було придумати, ім'я.

— Я назву його Вілбером! — прошепотіла вона сама до себе.

Вона все ще думала про порося, коли вчитель запитав її:

— Ферн, як називається столиця Пенсильванії?

— Вілбер, — мовби уві сні, відповіла дівчинка. Учні засміялись, а Ферн зашарілася.

